

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UKUSUZ

ISSN 1307-7619

15 OCAK ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/03 No: 646

5 TL

K.K.T.C. FİYATI: 6 TL

ENFLASYON
TEK HANEYE
DÜŞECEKMİŞ!

GELİYOR!

Yağmurlu gün.

Bazen insan bir amacı olduğu hissiyle dolmuş taşmış şekilde uyanıyor.

"Naber lan insanlar, nasılsınız? Önemli işleriniz var gibi hızlı hızlı

dolaşıyor musunuz bu dünyanın üzerinde? Bir götlük yer açın, bugün ben de önemli işlerim var gibi hissediyorum. Aranızda karışacağım, yanınızda yürüyeceğim, "korkunç önemli işler ordusu"nda sizin saflarınızda savaşacağım." diye bağırarak üzerindeki yorganı hınçla bir tarafa fırlatıyor. Bazı günler insan kahvaltısını bile "hadi birader beni meşgul etmeyin" diye bağıra bağıra yiyor. Bugün öyle bir gün değil. Bugün yağmurlu bir gün. "Emin misiniz?" diye uyandım. Bu gece yatıp sabah kalkma işinden emin misiniz? Böyle şeyleri bebeğim iyi bilir. Bu konularda benden daha emindir. Yataktan kalktım, yüzümü yıkamadığım halde evin içinde bebeğimi buldum. Mutfakta ayaküstü kahvaltı ediyordu. Beni gördüğü gibi tereddütümü, şüphemi sezdi. Kadınlar böyle şeyleri hisseder. Kafamı yağlı reçelli ellerinin arasına aldı, "bugün temizlik var,

ortalıkta dolaşma" diyerek kelimelere döke-medim soruları olabilecek en sade, en duru şekilde yanıtladı. O zaman ben çıkıyorum. Gidip rüzgardan kırılmış dandik şemsiyelerin terkedildiği kenar köşelerde duracağım. Kendime kırılmış şemsiyelerden yeni bir yuva kuracağım. Pencerelerini şeffaf şemsiyelerle yapacağım, dışarıdayken dışarıyı izleyeceğim. Dramatik etkiyi arttırmak için belki zatürre de olurum.

Dışarıya çıktığım gibi bunların kötü fikirler olduğunu fark ettim. Dışarısı zatürre olmak için bile çok soğuk. Kırılmış, yamulmuş şemsiyeler ise bırakıldıkları noktada durmuyor, fırtınayla oraya buraya yuvarlanıyorlar. İşleri varmış gibi, verginin son günüymüş gibi acele hareketler içindeler. Bir yerlere girmem lazım. Coşkulu doğa olayının her şeyi sadeleştiren, berraklaştıran böyle bir etkisi var. Ne duygu kaldı, ne şüphe. Mağara arar gibi kafe arıyorum mahallede. Bütün mahalleyi tek bir iç mimar mı haraca bağlamış anlamadım. Moda evi de, mimarlık ofisi de, kuaförü de kafeye benzi-

yor. Hiç mi korkmuyorsunuz yaşlı teyzelerin kafasını karıştırmaktan? Kapınızı zorlayan yaşlı teyze görüntüsü size korkutucu gelmiyor mu? Apartman kapılarını bile zorluyorlar "kahve dokunuyor, bana ıhlamır demleyin" diye. Kemikli ve benekli ellerle camlara vuruyorlar. Bu fırtınada bile dışarıya çıkıyorlar. Görünüşte sokakta satılan plastik şemsiyelerden daha kırılanlar, ama dayanıyor-

lar. Buldukları her yere altılı yedili gruplar halinde oturuyorlar, birbirlerine bakmadan, birbirlerinin omuzları üzerinden boşluklara bakarak duruyorlar. Altı kişi nasıl göz göze gelmez? Bütün kafeleri doldurmuşlar. Bir kapıdan diğerine seke seke dolaşıyorum mahallede. Oturmak isteyene tek seçenek altılı yaşlı kadın gruplarından birine dahil olup bu manyakça ritüellerine dahil olmak. Bilmediğin, anlamadığın, sonuçlarını tahayyül dahi edemediğin ritüellere sırf "evde temizlik var" diye dahil olursan elin ayağın ters döner, aklını kaybedersin. Sabahın onunda açılan berbat bir birahane biliyorum. Sıkı tutun, sağlam dur dandik şemsiyem. Yirmi dakika yürüme mesafesine gidiyoruz. Birbirimize sahip çıkacağız.

DÜNYA'ya BAKIŞ

Yeni Göç Dalgası Nasıl Engellenir?

Uzmanlar göç yolu

üzerine ga-

prılacak büyükçe

bir hava alanının

çözüm olduğuna ina-

nıyor...Veya diyorlar ki, Kanal İstanbul'u avrupa değil asya tarafına yapalım.. Hem göçü engeller hem de İstanbul odasına Katar Cumhuriyeti kurulur... Hatta avrupa birliğine bile girerler...

Katar doları

İRAN ve ABD Savaşı Tırmanıyor

Güm diye patladı..

Heryere kıvılcımlar çıktı..

Pentagon yaptığı açıklamada şunları söyledi, "Pentagon, beşgen demek...Çünkü binamız beşgen şeklinde...Aslında binayı altıgen yapacaktık.. Ama bu sefer ismini Sıkstigon koymamız gerekiyordu.. Millet makara yapar diye biz de fayftigen yaptık.. Yani Pentagon.. Faye

"Enflasyon" ne demek?

Ekonomi bakanı (tensili)

Enflasyon, eflas yani iflas tan geliyor...Paramız kalmayınca iflas ediyoruz ve diyoruz ki "Buhayatin hiç insafı yok" işte "iflas" ve "insaf" ın birleşmesinden enflasyon yani enflasyon kelimesine ulaşıyoruz...Fakat ulaştığımız yerde bir de ne görelim, durum kötü, şeklinde açıklayan bakan, Seminer salonundan BiHA'yla ayrıldı.. Yani "Bakanlı İnsansız Hava Aracı" demek...İnsanlarda arındandı İBA salıdı..İnsansız BilekAracı

Avustralya Yangını? Nöldü?

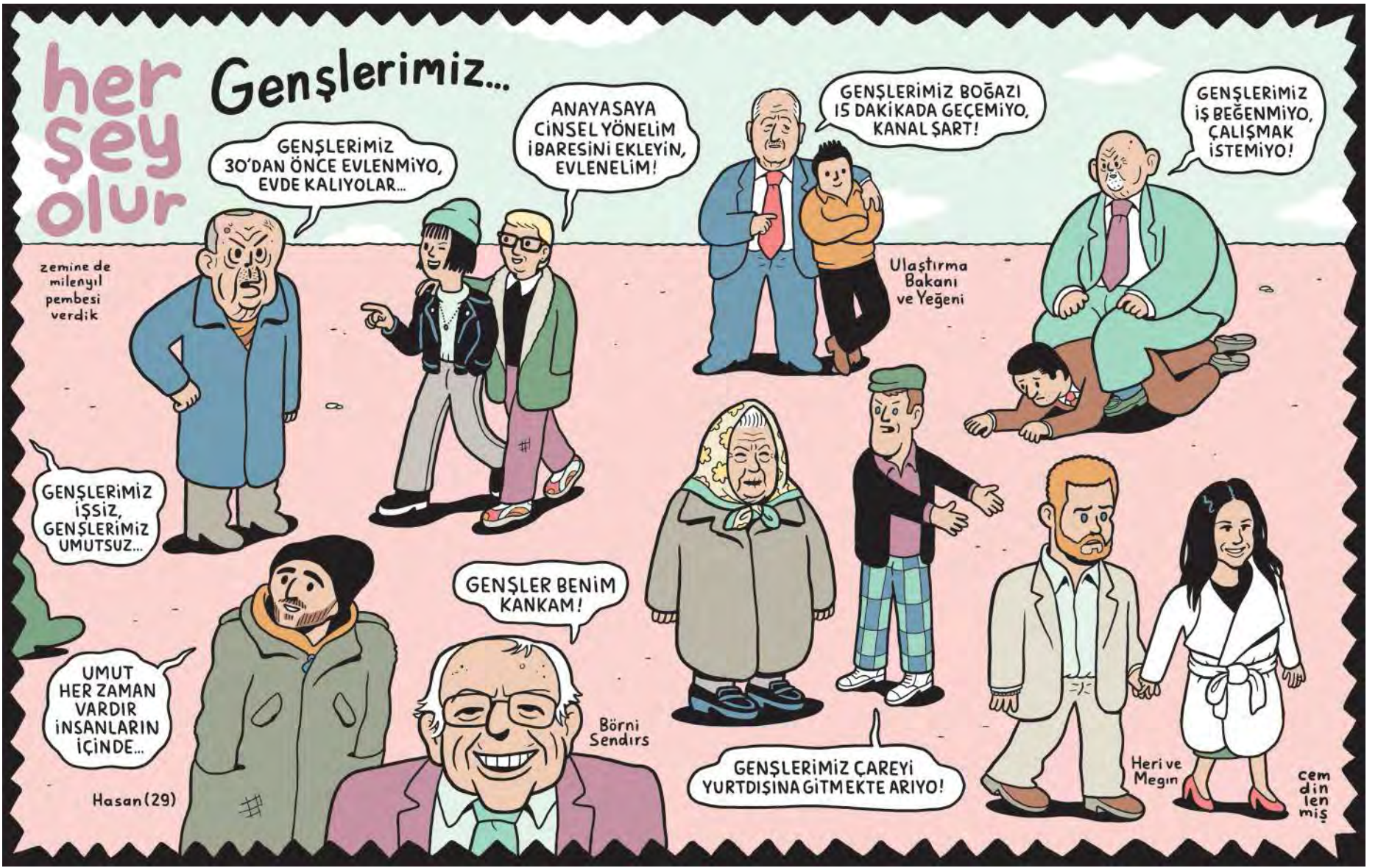

Kazdağlarındaki altın arama şirketleri nöldü?..Amk, bi şeyi de takip edin lan... Hani herkes yanan kıta fotoğrafı paylaşıyordu...İnsanlar üzmemekten başka bi b*ka yapamıyorsunuz feminle

Kate Upton Yaşlandı mı?

Uzmanların çağırışmaları sonucu Instagram hesabından ulaştıkları Keyt Aptın hala taş gibi olduğunu görünce derin bir oh çektiler ve hayat güzelliklerle güzel dediler... Resakürler keyt..

Klon Kaan – I

@kaansezyum

Of ya yeni bir hayata başlamak ne kadar zor geliyor. Yılın ilk ayını ortaladık ama bende hala yenilenmeye dair pek bir hareket yok. Tamam işe girdim, hatta iki işe birden girdim, borçları onu bunu paketliyor olacağım umarım bir süre sonra da yani sabahları hala uyanma, geceleri ise hala uyuma konusunda istediğim başarıyı gösteremedim.

Her sabah kalktığımda insanları yataklarından kaldırıp işlerine götüren, o kapkaranlık havada sokağa çıkıp da hala hayatta kalmak isteyip, işe gitme dürtüsünü yaratan o olayı anlamış değilim. Neyse işte, vapur, Metrobüs, metro filan derken işe geliyoruz bi şekilde hepimiz her gün.

Evde oturdum klonumu yaptım ben de haliyle. Klon Kaan da tam benim gibi bir mal çıktı. Sabah bunu işe gitsin diye kaldırıyorum, bana surat yapıyor. Herife kahvaltı hazırlıyorum, hala mıymıy... Tam bir mal ya. Gelip bana 'Portakal suyu istediğim kadar soğuk değil' dedi. Lan olm, ben kendim içmiyorum, sen işe git, kafan çalışsın diye

portakal almışım, suyunu sıkıyorum taze taze, sen bana tatava yapıyorsu. Vallahi dalıcam bu klon Kaan'a... İşin tuhafı o da benim kadar güçlü. Teke tek mevzu çıksa da sıkıntı. En azından benim kadar güçlü. İkimiz de kafayı gözü yararız. Bu denyoya arkadan odunla girmem lazım mevzuyu kazanmak için...

Klon Kaan üfleye püfleye birkaç gün işe gitti yavaş gibi. İşe geç gidiyor, patronla dalga geçiyor, ona buna laf ediyor. Gece eve geç geliyor, geçen gün yine bunu sokaktan topladım. Elinde bira, ona buna bira ismarlatmış kendine. Sarhoş olmuş bir de kendi kendine kafası iyi Megadeth – Rust in Peace albümünden parçaları mırıldanıyor ağızyla... Neyse aldım bunu, evde de dolaba dadandı. Kırk yılın başında peynir almıştım. Tulum, gouda, eski kaşar, ezine... Bu yavaş hepsini aldı. Bi de kendisi yerken kediye de yediriyor. Peynirleri kuruttu. Sonra geldi bana 'Kanzi ya soda moda bi şey var mı, mideyi biraz beegğğğhhppp' diye tısladı. Sonra gitti, 'Midenin yanmasını alır' diye evde kalan son beyaz leblebileri gömdü. O da yetmedi gitti buzdolabının önüne 'C vitamini lazım bana C' diye, alt çekmecelerden greyfurtları buldu. Sularını döke döke iki greyfurtu da gömünce. 'Abbe benim midem şey oldu' diye tuvalete gitti. Telefonumu da almış. Tuvalette ona buna mesaj, şaka maka yazıyor mal herif... Bir 20 dakika geçti, pis herif çıktı 'Abi acayip venomladım içeride, bi 20 dakika 18 yaşından küçükler lavaboya girmesin shshshsh'

diye mal mal şakalar yaptı. Bu arada gerçekten de venomlamış. O kadar abur cuburu ye, sonrasında venom zaten kendisi geliyor...

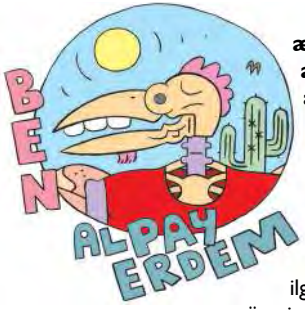
Ulan bu pis heriften nasıl kurtulacağım. Eve de çöktü. Geçen gün 'Kaan, sen bu elektronik davulu çok kullanmıyorsun, bunu satıp zil filan mı alsak?' derken buldum bunu. Sonraki gün elinde bir çift zille geldi gecenin bir saati. Dut gibi sarhoş 'Abi bi arkadaşlar çalışıyordu zillere çöktüm ehhehehe' deyip, elimdeki birayı da alıp dıktı. Tam bir pislik. Elbiselerime de çöktü. Valla uykusunda boğazlayayım diyorum ama salonda yatıyor. Herifin uyumasını bekleyene kadar genelde benim de uykum geliyor. Sabah zaten kalkmıyor, cepten paraları filan da almış. Sabaha karşı kapı çalıyor, içki söylemiş marketten. Tam bir pislik. Neyse ki sigara içmiyor... Bu arada evdeki kediyi de kafaları, kendi kedim benim suratıma bakmaz oldu.

Geceleri iş çıkışında içip içip yanıma geliyor 'Ortamlara bi baksak mı yeaaa?' diyor. Ya ben de gitmek istiyorum, ben de dışarı çıkmak istiyorum ama pislik herif her yerde sürekli. Geceleri paso orada burada dj'lik yapmaya başladı. Evde tadım tuzum kalmadı. Zaten kazandığı paraları da eziyor, iyice zarar ziyan bir herif.

Önümüzdeki hafta klon Kaan'a büyük dalacağım, haberi yok.

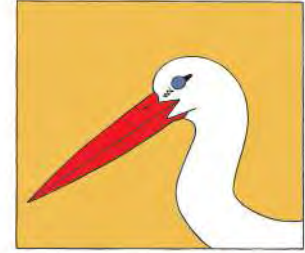
nisan hakan

æ Merhaba.

æ "Onaylandı" ile "on line'dı" aynı şey.
æ İlk yazarlık denemelerim de ne acayıptı.
Bir kız arkadaşım vardı. Aslında hep onu etkilemek için yazıyordum. Çok da seviyordu yazılarımı. Bayağı böyle kağıda bir şeyler yazıp yazıp ona veriyordum. Deli çıkıyordu yazılarımı okumak için. O zamanlar anlamıştım, bu işte biraz ilgi çekici bir durumum vardı. Ama hiç de üzerine düşmemiştim. Yazıyordum işte. Sadece onun için yazıyordum. Her buluşmamızda yeni bir yazıyla gidiyordum yanına. Ne acayıp di mi. Tıpkı sizlerle her hafta buluşmalarımız gibi. Her hafta yanınıza yeni bir yazıyla geliyorum ya şimdi de. Ne acayıp di mi. Bence seviyorsunuz yazılarımı. Bazen gıcık da oluyorsunuz. Hiç sevmeyen de var. Ama önemli değil gerçekten. Çünkü beni hiç sevmeyen kız arkadaşlarım da oldu. Normal yani. Ne acayıp di mi. Ta o zamandan başlamışım disiplinli bir şekilde yazmaya. Komiklik iddiası yoktu o yazıların fakat ilginçti hep. Şimdi birazcık olsun komiklik iddiam var ama bazen de yine hiç yok. İlginç olursa ben mutlu oluyorum. Neyse, ne diyordum. Benim ilk dergim galiba o kız arkadaşımdı. Böyle düşününce ne acayıp değil mi. "Di mi" değil, "değil mi" bu defa. Ne diyordum. İlk okurum da o kız arkadaşımış. İlk editörüm de. Bazen eleştirirdi çünkü. Genelde çok severdi ama bazen de gerçekten sağlam eleştirirdi. Acıması yoktu. "Bugüne kadar bütün yazdığın o güzel yazıları unutturacak kadar kötü bir yazı bu Alpay" derdi mesela. Gerçekten hiç acıması yoktu. Şimdi de hiç acıması olmayan okurlarım var, onlar gibiydi. Ama yine de genelde çok severdi yazılarımı. Bir süre sonra o kötü yazıyı unuttur, yine güzel yazılarım kalırdı aklında. Sizin de öyle olsun. Öyle zaten galiba. Bazen yolda karşılaşıyoruz seninle. Hep güzelliklerden bahsediyorsun çünkü. "Şu yazına ne güldüm be birader" diyorsun. "O yazından çok etkilendim" diyorsun. Geçenlerde de ne acayıp bir şey dedin yine öyle. "Üniversite

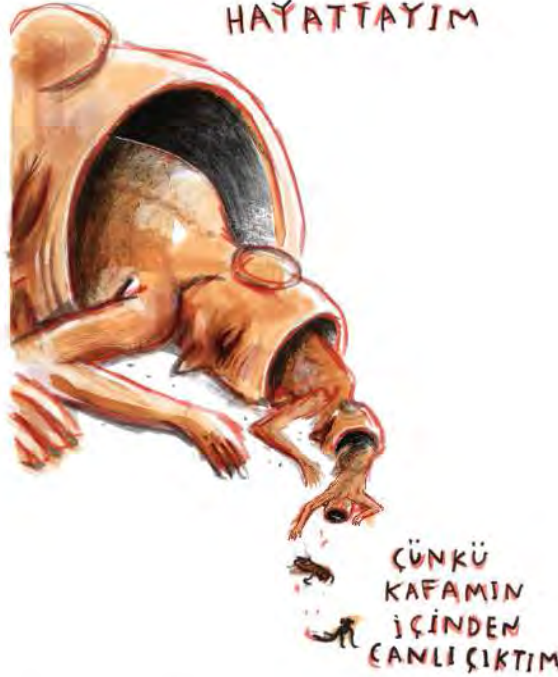

bu yana pek bir şey değişmedi. Önceleri kız arkadaşımı mutlu etmek istiyordum, sonra da sizi mutlu etmek istedim hep. Ben sadece bunu istedim. Başka da hiçbir şey istemedim. Hiç-bir-şey ama.
æ Bazen yeri geliyor, metro bile hayallerimizle oynuyor. Bizler kırılgan insanlar, bize niye böyle yapıyorsunuz. Nuz. Uz Muz. Bazen böyle durakta metro bekliyoruz, bizler olarak, metronun da metro olduğu, en kalabalık saatler, derken bir metro geliyor, gözlerimize inanmıyoruz, bomboş, olabilir mi ya böyle bir şey, bu nasıl muazzam süper bir hizmet anlayışıdır, vay be, gözlerimiz yaşardı, büyükşehir çalışıyor, sonra o bomboş metro, önümüzden bööüyle geçmeye başlıyor, geçiyor, geçiyor, durmuyor, "şimdi durur" diye bekliyoruz, durmuyor, "ön tarafa doğru gidelim, o yanda duracak galiba" diyoruz, orada da durmuyor, sonra bir bakıyoruz, hiç durmuyor, gidiyor. Bir Vahap gibi. Vahap diye bir arkadaşım var da, o a böyle. Çölde bir serap gibi, görüldüğüyle kaybolduğu bir oluyor. Oynatmamak mümkün değil. Habersizce geliyor, öyle selam bile vermeden gidiyor. Manyak mıdır nedir acaba. Kalakalıyoruz öyle giden metronun ardından. Şu hayatta bir metronun ardından kalakalmamıştık çünkü, onu da kalakalıyoruz, o oluyor. Eksik mi kalacağdık. Metronun da ardından kalakalmalardan eksik mi kalacağdık. Bize bu duyguyu da yaşattığınız için size teşekkür etmek istiyoruz bizler. Siz bizleri bilmezsiniz. Bizler küçücük şeylerle mutlu olan, minicik şeylerle kahrolan insanlarız. Bizi niye kahrediyosunuz. Ey sizler, bizi niye üzüyorsunuz. Sizler kim olduğunuzu çok iyi biliyorsunuz. Bizlerle oyun oynuyorsunuz. Çünkü diyebilirsiniz de. "Gelecek olan boş metroyu görüp heveslenmeyin, o öyle geçip gidecek, bir işi var" diyebilirsiniz. Siz bize bunu deseniz biz size bir şey mi diyeceğiz. Siz bizleri çok iyi bilirsiniz. Bizler çok anlayışlı insanlarız. Her şeyi duyuruyorsunuz, bu boş metroyu niye söylemiyorsunuz. Niye ya, niye. Dardiniz ne sizin be adamlar. Sonra bir metro geliyor, "istifspor". Biniyoruz öyle çünkü mecburuz. "Buna binmeyelim, bundan sonra boş metro gelir belki, ona bineriz" de diyemiyoruz. Güvenmiyoruz artık. O da gider, yine kalakalırız öyle. Kusura bakmayın ama o kadar da değil yani. Biz bir gün içinde sadece bir kez kalakalabiliriz. Birkaç gün sonra yine gel, belki yine kalakalabiliriz ama bu gün değil. Bu gün bir kez kalakaldık çünkü, bir daha kalakalamayız. Biliyoruz zevk alıyosun kalakalmalarımızdan ama dediğim gibi, birkaç gün sonra gel, bakarız. Sonra bir de Sirkeci'den Yenikapı'ya giderken yine hiç haber vermeden, "laaps" diye fren sıkıyorsun, orada da bir komple sarsılıyor, bundan da keyif alıyorsun, biliyorum. Hastasın sen.
æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

18 Ocak Cumartesi / Kadıköy Living Room / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 405 24 04

CEM GÜVENTÜRK

MUTSUZLUĞUN DALLARI
ARA SIRA SENİ BOĞAR GİBİ
OLSALAR DA...

KESİP KOPARMAYA ÇALIŞMAK
YERİNE, TUTUNUP
TIRMANMAYI DENEĞİNDE
...

... SANA YENİ VE
BAMBAŞKA MANZARALAR
GÖSTEREBİLECEK
OLAN YİNE O DALLAR.

DUVARLARLA
KONUŞMAYI
BIRAKIP
DIŞARI ÇIKMAYA
KARAR VERDİM

YENİ SEN İŞİN...
...YENİ
SENELERE
DEĞİL

İlginç Arkadaşlarım

Tenis öğretmenliği yapan Rumen asıllı Macar vatandaşı taksici arkadaşım var. Üstelik herif San Francisco'da yaşıyor o yüzden göremiyorum yıllardır. Daha da ilginç, 40 yaşında tenis dersi almak istedim, bir tenis hocası buldum, baktım adam Rumen, "A, benim bir tane tenis hocası Rumen arkadaşım vardı ama taksicilik yapıyordu," dedim, şaşırdı. Biraz daha konuştuk, benim arkadaşın kardeşi çıktı bu. Ama düz tenis hocası, taksiciliği yok. Zaten bir kaç ders sonra benden sıkıldı "Ya sen boşuna ders alma, kendi kendine oyna işte," dedi.

Hırsız arkadaşım vardı ne zamandır görmedim. Öyle kleptoman falan değil, kendisine ait olmayan şeyleri alma konusunda uzman. Kumkapi'da sarhoşlara yanlayıp "Abi sen var ya, ne manitalar yapmışsındır," diyerek pantolonlarının bellerini gevşetip cepten para cüzdan falan çaldığını anlatırdı. Yıllar sonra karşılaştığımda öğrenci yurundaki Kazak öğrencileri kumar masasına alıstırdığını ve her akşam yolduğunu anlatmıştı, son karşılaşmamızda Kazak öğrenciler bunun hile yaptığını anlayıp çok kötü dövmüşlerdi herifi. İyi adamdı, romantik hırsızdı, benden bile bir şeyler çalmaya çalışırdı, bazen yakalardım bazen de yakalayamazdım herhâlde, insan emin olamıyor.

Yağlı güreşçi arkadaşım var. Yani yapmıyordur yağlı güreş artık herhâlde ama tanıdığımda pehlivandı. Mermer ocağında çalışıyordu, sonra tıbbi cihaz pazarlaması işine girdi. Ne zaman evine uğrasam ciddiyet içinde yağlı güreş VCD'leri izliyor olurdu. Bir de genelevlere çok meraklıydı, Türkiye'de gitmediği genelev yoktu. Ortak bir tanıdığımız anlattı, bununla beraber Bursa genelevine gitmişler, kapı önünde bekleyen kadınlardan biri buna adıyla seslenip "Ne zamandır gelmiyorsun, açtın arayı," diye bağırmış, bu da "Uğrayacağım abla, çok yoğunum," demiş.

Toprak ağası arkadaşım var. Tanıdığımda ağa değildi, güzel sanatlar öğrencisi, metalden heykeller yapan James Dean gibi çocuktu, süper şekil oğlandı, saçlar briyantınlı, dik yakalı ceketler falan. Sonra duyduk babası ölmüş, kalktı memleketine gitti, şalvarı çekti, yelege giydi, yetmiyormuş gibi cep saati falan aldı. Ağalıkta da şekil yaptı, her gün ata binip geziyormuş yarıcıya verdiği toprakları.

Çevik kuvvet polisi arkadaşım vardı. Ama kazara polis olmuş. Beyoğlu'nda falan görev verdiklerinde bir punduna getirip arkadaşlarının yanından kaçır, gelip barda bizimle iki bira içerdi. O zamanlar kasklarda numara falan yok zaten, "Abi zaten iki yüz tane polis gönderiyorlar, ben olmayınca kim anlayacak biri eksik biri fazla?" derdi. Ulan acaba çevik kuvvet polisi kılığına girmiş sivil polis miydi, bak şimdi kıllandım.

Ama sivil polis arkadaşım da vardı. Narkotikte mi ne çalışıyordu, bizden de saklamazdı sivil polis olduğunu. Zaten biz bunu tanıdığımızda daha polis de olmamıştı, biliyorduk yani polis olacağını daha polis olmadan. O da sağlam içkici güzel bir kardeşimizdi. Sonradan yazdığım Süreyya Sami polisilerindeki kahramanın babasının zoruyla polis olduğu yaşam öyküsüne ilham verdi.

Kabadayı arkadaşım vardı. Büyük ama yaşı, cinayetten yirmi yıl yatmış çıkmış. O zamanlar küçümen bir kitapçı dükkânım vardı, bu bana gelir piknik tüpte tek demlikte cezaevi usulü çay demlerdi, beraber oturur içerdik "Barış, bu alem başka türlü, bizim bir namımız var, sen de benim kardeşimsin, sana yamuk yapan bana yapmış sayılır, biri sana bir yanlış yaparsa ilk benim haberim olacak ona göre!" derdi. O zamanlar daha liseyi bitirememiştim ama ona göre "okumuş çocuktum." Galiba bazı filmlerdeki namli kabadayıların, mafya babalarının sağ kolu olan avukat vs. rolü biçmişti bana. Bir kaç yıl sonra gerçekten biri bana yamuk yaptı, ben de buna gittim "Abi," dedim "şu şahıs bana böyle yamuk yaptı." Çok üzüldü, "Yav Barışım şimdi o şahıs da sevdiğimiz bir kardeşimiz, arkası da sağlam, sen barışmanın bir yolunu ara," dedi. Sahte kabadayı çıktı adam.

"Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim," mi demiştiniz? Ya ben söylemesem daha mı iyi acaba.

EN İYİ DOST

çihan kılıç

devamı arkada...

YOLA ÇIK, YOL AÇIK

Rota oluşturuldu...

- 100 metre sonra 'hafifçe' sola dön!

dedi.

- CHP gibi mi?

dedim.

- Aynen!

dedi.

Haydaa, konuşmayı aşmış, sohbet ediyor navigasyon.

Sola döndüm.

Hafifçe...

- 500 metre sonra Münir Özkul Sokağı'na doğru ilerle, dedi.

- Münir Özkul demişken, turşunun hası hakkaten de limonla yapılır!

dedim.

- Sirke!

dedi.

- Limon, dedim.

- Sirke! diye bağırıldı.

- Kadın değil misiniz, hepiniz aynı. Siz ayrılar, hep kadınısınız!

dedim.

- Kadın sesi günah diye, erkek sesiyle yönelenler var. Var!

dedi.

- Yok artık, dedim.

- Vallaha, dedi.

Kadın sesi günah. Kızdın günah, ses günah, günah zaten günah. O halde sırada 'helal navigasyon' var. "200 metre sonra kismetse köprü yoluna gir!" Eyvallah... "400 metre sonra hedefe varacağız inşallah muhterem!" Diyelim ki öndeki kadın ani fren yaptı. "Hafifçe dövnünüz!" Mazallah...

Yola devam ettim.

- Çukurcuma'ya dön!

dedi.

Cevap vermedim.

- Bak, burada da minicik Adile Naşit Sokağı var, dedi.

- Adile Teyze'nin kuzucukları dalıversinler uykuya, Münir Baba'nın keçilerine sabahlar olmasın ulan!

dedim.

- Dur, dedi, şu Asri Turşucu'da güzel bi turşu suyu iç!

Durdum, içtim. Sirkeli.

Kendimle gelişmeyi yeni huy çıkardım. Küfür için 'dil terörü' derdim, sigarayı bıraktığımdan beri ağır dolusu küfür ediyorum. Ama hakkedene ediyorum. Yalnız güzel ediyorum.

Kurnaz kolpacıya, Şam şeytanına, ıslak yandaşa edilen küfür de mi ayıptır?

Esasen ayıptır.

Tekmil yavaşlığı görmezler de seni küfürbaz sayarlar.

İtinayla delirtir ve sonra tıslaya tıslaya gülüp "Deli o" derler.

Yoksa niye "Paradan ziyade zekâyâ haset ederler, çünkü ona kavuşma imkanı yoktur" desin ki rahmetli Mektupçu Ağâh?

Yola devam ettim.

- Galatasaray yoluna gir, dedi.

İçimden "Bi sus be" dedim.

- Küfür duadan çalar, şiirden çalar be gafii!

dedi. İçimden doğru dedim.

- Dinle, dedi, yavukun ve sen, Bedri Rahmi'yle meslektaşınız lakin ikiniz meslektaş değilsiniz. Değerini bil, vasat seni aşağıya çekemesin artık!

Mustafa Satıcı

UYKUSUZ KARTPOSTAL TAKVİM MARKET VE KİTAPÇILARDA!

uykusuz dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

FURKAN ÖZBAY

* Sokağımızı düzenli olarak ziyaret eden bir martı grubu var. Öyle zannediyorum ki her martı grubu kendine ait bölgede hüküm sürüyor ve farklı grupların girişine kesinlikle izin verilmiyor. Sokağa park eden araç sahiplerini sıkıştırıp zorla para isteyen martılar bunlar. Günün belli saatlerinde çöpleri dağıtıp ekmek kavgasına

tutuşuyorlar. Ben içlerinden en çok gri ve küçük olanı seviyorum. Diğerlerine göre daha saygılı. Kimsenin ekmeğine karışmıyor, rızıkına razı geliyor. Bir serseri gibi davranan ve mahallenin kabusu olan arkadaşlarını "Etmeyin ağalar, nedir bu ağgözlülük" diye uyuracak kadar da olgun bir karakteri var. Uzun süre gözlemledikten sonra küçük gri martıyı beslemeye başladım. Birlikte doyuruyoruz karnımızı. Konuşabilse "Saygısızlık olmasın, ceketimi çıkartabilir miyim" diye sorup öyle oturacak. O kadar mahcup... Sokakları bıraktı. Kısa sürede düzene soktu hayatını. Artık çıkmıyor Üsküdar'dan. Sabah ben uyandırıyorum onu. Helva, ekmek, çay. Ona ben bakıyorum...

* İlk kavgamı hatırlıyorum da öyle hiç de hayal ettiğim gibi bir kavga değildi. Gerçek bir düello gibi ihtişamlı olsun isterdim. Yediğim ilk yumruğu hayatım boyunca saklayabilirdim böylece. Ben yerde kıvrılırken etrafımızda çember oluşturmuş kalabalık üzerime eğilerek hakaretler etse ve beni aşağılasa daha büyük keyif alırdım diye düşünüyorum... Rakibim ayağa kalkmamı beklerken zıplayarak etrafımda tur atsaydı. Öyle olmadı maalesef. Düştüğüm gibi darbelerin ardı arkası kesilmedi. Bir aparkat ya da estetik bir kroşe ile devrilmek isterken, omzuma atılan zayıf bir yumrukla yıkıldım yere. Omza yumruk atılması da ne kadar saçma. İsterdim ki yerdeyken bir süre etrafı süzeyim, dizlerimin üzerinde birkaç saniye kalıp rakibimle göz göze geleyim ve çember oluşturmuş beyazların tezahüratları uğultulu bir şekilde

kulaklarımda yankılansın... Bunların hiçbiri olmadı. Dümdüz dayak yedim. Bu yüzden yediğim ilk dayağın hiçbir kıymeti yoktur bende.

* Edebiyatla daha yakından ilgilenebilmek için maaşlı işi bırakıp Bağkur'u dışarıdan yatırmayı tercih eden Dostoyevski, yakın çevresinin "Yazacaksın yine yaz ama işini de bırakma. Sabit bir gelirin olsun, sigortan yatsın" şeklindeki uyarılarına aldırış etmemiş ve ilk romanı İnsancıklar'ı yazmış. Bu eser kısa sürede büyük ilgi görmüş fakat dönemin Rus Twitter kullanıcıları Dostoyevski'nin her paylaşımının altına "Böyle düşünüyor mu?" şeklinde yorumlar yaparak bir linç ortamı yaratmışlar. Sözlük yazarlarının "Dostoyevski kim amk" tarzı entripleri de yazarı bir hayli üzmüş ve hastalığının ilerlemesine neden olmuştur.

Doktorunun tavsiyesi ile seyahate çıkan yazar, İtalya, İngiltere ve Fransa gibi şehirleri ziyaret etmiş ve burada küçük notlar almıştır. Vlog çekip Adsense gelirinden köşeyi dönme fikri elbette oluşmuş zihninde ama sosyal medya linçlerinden korktuğu için pek yanaşmamış. Hastalığına ve yediği linçlere rağmen yazmayı hiçbir zaman bırakmadığını da hatırlatmak isterim. Yeraltından Notlar, Kumarbaz ve Suç ve Ceza gibi Dostoyevski'yi Dostoyevski yapan eserlere imza attıktan sonra maddi anlamda biraz olsun rahat ediyor fakat gelirinin büyük bir kısmını kumara ve karıya kızı harcadığı için yakın çevresi kazandığı paranın hayır getirmediğini söylüyor.

Çapkın bir adammış Dostoyevski. Dm'den cinsel içerikli sohbetler edip sanal seks yaptığı Polina Suslova ile görüşmek için üşenmemiş Almanyalara kadar gitmiş. Felekten bir gece çılmak için tuttuğu günlük kiralık apartı ise daha sonra anlatacağım.

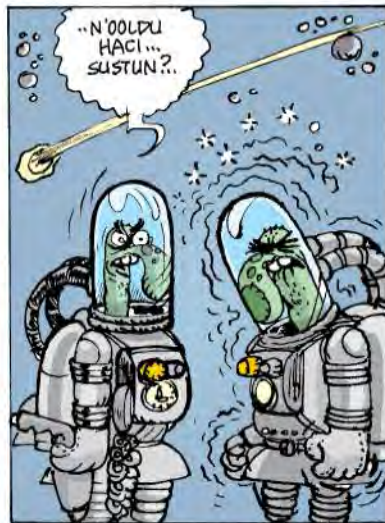
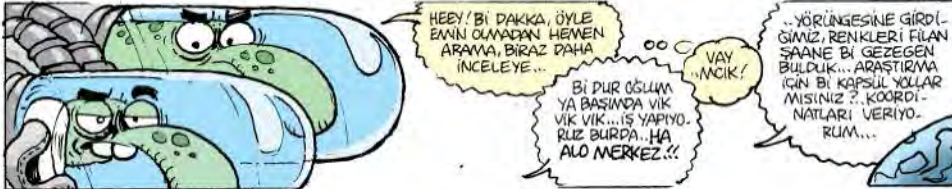
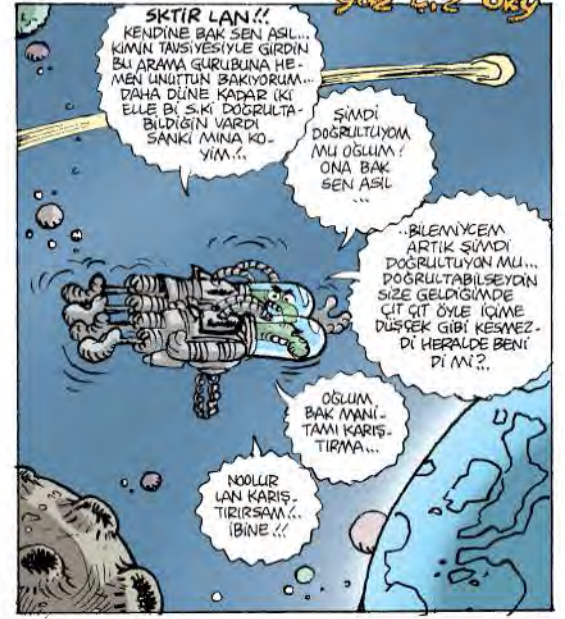
* Saatine 6 Dolar ödeyeceğim bir hizmet almak istiyorum. Bu hizmetin ne olduğu hiç önemli değil. Aldığım hizmet ile ilgili bir sorun yaşamak ve yetkili kişiyi arayıp "Bu lanet olası şeyin saatine tamı tamına 6 Dolar ödüyorum. Mutlaka yapabileceğin bir şeyler olmalı" diye hesap sormak çok havalı olurdu. Ben bugün İğda'sa gidip lanet olsun diye başlayan bir cümle kuramam. Yazıklar olsun derim en fazla. O esnada etrafımı saran insanlar hemen sakinleştirir beni ve olay tatlıya bağlanır. Oysaki kasabanın şerifinin dahil olacağı ve

büyükbabamın devreye girerek beni kodesten çıkartacağı bir lanet olsun çok daha keyifli olabilirdi.

* "Kemiksiz" olsun dedim. "Çok güzel kemikli etim var" diye karşılık verdi. Para ödeyip satın almak istediğim kemiksiz et için bir savaş vermem gerektiğini anlamıştım o an. Karşımda, çok güzel kemikli etini satabilmek için bu eti övmekten çekinmeyecek kurt bir kasap vardı. Tavsiyesine sözlü yanıt vermeyerek gülümsemekle yetindim ve bir süre sessizlik oldu. Ben bu sessizlikten rahatsızdım ama kasap gayet memnun görünüyor ve istediğim kemiksiz eti bir türlü vermeyip öylece yüzüme bakıyordu. "Kemiksiz alayım" diye tekrarladım. "Çok şey kaçırıyorsun" dedi. Bir insan kemikliyi tercih etmediği için ne kaçırabilirdi ki? Bence hiçbir şey. En fazla kemikli et yememiş olurdum. Bunu söylerken suratında sinirli de bir ifade vardı. Samimi bir tavsiyede bulunup onu dinlemediğim için mi sinirlenmişti yoksa elinde kalan son kemikli eti bir türlü elden çıkartamadığı için miydi bu sinir? Neyse ki bu çatışma uzun sürmedi ve üzerinde elinden bulaşan küçük et parçalarının da yer aldığı poşetle birlikte kemiksiz etimi uzattı. Ödemeyi yapıp ayrıldım dükkandan. Kaleyi fethedip şehri gezintiyeye çıkan bir komutanın heybeti vardı üzerimde. Elimdeki poşetle birlikte halkı selamlıyor ve zaferin tadını çıkarıyordum. O eti o akşam pişirecektim ancak zor kazanıldı kolay kaybedilmesin diye düşünüp ertesi güne sakladım.

* Sıramı emanet ettiğim kadın, tuvaletten döndüğümde ne yazık ki sıradan ayrılmıştı. Olmam gereken yere geçtiğimde homurdanmalar başlayacak ve kaynak yaptığım düşünülecekti. Kutsal bir görevim vardı artık. Kendime birkaç şahit bulup aslında uzun süredir sırada olduğumu, sadece tuvalete gidip geldiğimi ispat etmem gerekiyordu. Birkaç sıra arkamdaki insanlara "Siz beni gördünüz değil mi, sıradaydım?" diye sormak ve "Vallahi ben yeni geldim, bilmiyorum" yanıtını almak ne kadar kötü. Birileri çıkıp "Evet delikanlı sen bu sıranın temelleri atılırken de buradaydın, buyur hakkın olan yere geç, orası sana ananın ak sütü gibi helaldir" dese ve otağlarımıza geçip kızımlarımızı içseydik keşke... Bir Allah'ın kulu da sırada olduğuma inanmadı ve beni kurnazlıkla suçladılar. Yakınlarda bir yatak olsaydı eğer Hülya Koçyiğit gibi gözyaşları içerisinde çapraz atıldım yatağa ve sağ elimle döverdim o yatağı.

YÖRÜNGEYE GİRDİN Bİ KERE...

“Gece karanlık;/ Dalgalar ürkütüyor;/ Girdap korkunç!/ Ne bilir halimizi sahilde olanlar!
Sadi-i Şirazi

(“GELECEK”; GELİYOR)
“Gelecek Program”ları hep daha fazla severdim. Çocuktum. Az sonra başlayacak olan film birden önemini kaybederdi. (Öneminin “kısm- ı azam”ını.) Birden soğurdum. “Öff, keşke, (bu değil de) hemen, o oynasa” “kaç gün var çarşambaya?” hesap ederdim(gazozumdan bir yudum). (çarşambaları değiştirdi) Hem saflığım; hem gelecekseverliğim. “Gelecek”e güvenim tam. Gelecek hemen gelsin. Lütfen! Acele etsin. (Çok çok daha hoş bir şeyler olacak--Bir de “Pek Yakında” vardı, ama o biraz uzak vaad, kim bilir ne zaman gelecek? “Belirsiz gelecek” pek ciddiye almazdım onu--bazen hiç gelmez, oynamaz, iptal olur, kaybolur gider--)
“Fütüristler/ Gelecekçiler” Onlar da, bir nevi “Gelecek Programa” âşık kimselerdi. Benim gibi.(çocukluğumdaki ben)Nazım Hikmet: “trrrrum,/ trrrrum,/ trrrrum!! trak tiki tak!/ Makinalaşmak/ istiyorum!” diye yazmıştı.” “... her dinamoyu altıma almak için çıldırıyorum!/ tükürklü dilim bakır telleri yalıyor,” “... ve ben ancak bahtiyar olacağım/ karnıma bir türbin oturtup/ kuyruğuma çift uskuru taktığım gün” Teknolojik gelişmeler akıllarını başlarından alıyor,--Moskova’daydı şiiri yazdığında-- dünya baş döndürücü bir hızla değişiyor, o aralar (1923--devrim’in üzerinden henüz altı yıl--)
Bir yazısında “Yüzyılın bu en büyük, dâhi şairi” diye andığı ve epey de etkilendiği arkadaşı Mayakovski ünlü bir bir Fütürist’ti) Başka türlü zamanlar. “Black Mirror”’arın, benzerlerinin “yüksek teknoloji karanlık gelecek” atmosferiyle birlikte düşününce.
Hele bu yıl... (dünya savaşı çeşnili, bu uğursuz “yirmiyirmi”--2020--)
“Gelecek” gelmesin. (“Halet-i ruhiye”m) Geçmiş yıl geri gelse... hatta ondan bir önceki... Çok daha önceleri... Onlar da olur...
SADI- İ ŞİRAZİ

En yukarıya da, şiirinden bir parçasının aldığım büyük Fars şairi Sadi-i Şirazi, yaklaşık yediyüzyıl önce şöyle yazmıştı; “Adem oğulları aynı vücudun uzuvlarıdır. Çünkü aynı cevherden yaratılmışlardır. Felek bir uzva elem getirirse, öbürlerinin huzuru kalmaz. Ey başkalarının acısıyla kaygılanmayan,

Sadi-i Şirazi 1210-1291

sana insan demek yakışık almaz.” İran’ın başına gelenlere sevindirik olan, bütün dünya ülkelerin (Çin min, Rusya, AB falan dahil, hepsi) toplamından daha büyük bir silahlı güce sahip dev ABD ordusuyla sahici bir savaşa girişmemesiyle alay eden divaneler; sizler için alıntıldım. Pek “Gülünç” mü buldunuz? Allah akıl fikir versin...
“ÂVÂRE SU”

“Başını daşdan daşa urup gezer âvâre su” Büyük şairimiz Fuzûlî’nin ünlü “Su” redifli, (her beyiti “su” “su” “su” diye biten yani) kasidesi, kafamda cınladı durdu. Geçen hafta. Evin her tarafından sular girdi. Balkondan, tavandan,(üstü teras) pencerelerden... Tıp tıp tıp tıp!” bir oraya koştum bir buraya. Ta geceyarılarına... Ellerimde kovalar, bezler... Görülmemiş bir şiddette (İstanbul’a göre yani) bila fasıla yağmur. Kesintisiz. “Yağsın, hiç durmasın, daha fazla yağsın” der dururdum. Yalanmış. Yağmur’a duyduğum aşk. Rezillik. İlk cefa’da havlu

attım. Hayatımda ilk kez bir yağmur dursun istedim. (Önce utangaç iç fısıltılarıyla, sonra basbaya, aleni)

Yeni vizyona girmiş komedi filmlerinden biri; “Laz Kit” ; ilk üç günde 27 kişi izlemiş.(Box Office

Türkiye) Güldürmek çok çok zor iş. Nakletmişim. Hemingway; “Çok komik bir kitap yazmak için büyük eziyetler çekmek gerekir” diye yazmıştı bir mektubunda. Filmi görmedim, belki “büyük eziyet” çekmişlerdir, bilemiyorum--sırf “eziyet” de yetmez, bazen gene de olmayabilir, nasip işi--tenzih ederim--)
Ağlatmaktan daha zor. Amerikalı oyuncu, mizahçı, düşünür Will Rogers (1930’ların en ünlü oyuncularından) şöyle demişti; “Bir soğan insanları ağlatabilir, ama insanları güldürebilecek bir sebze

hiçbir zaman var olmadı.”

Haklı...

Yani ağır iş. “Komik”lere sevgi/saygı/hürmet...

Yeniden...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu, savaşız günler diliyorum...

Will Rogers 1879-1935

NE YAPTIN ENDONZİ?!!

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

iki ton daha açılabilirdiğine hayretle şahit oluyorum. Başlarda tertemiz günler yaşıyoruz. Sonra temizlik yetmemeye başlıyor anneme. İsteyken bana telefon açıp -genelde en sıkışık olduğum zamanlar konusunda şaşmaz bir isabetle- "Gelirken yoğurt, yumurta, süt al, ha bir de kahve kalmamış," diyor. Kahveyi neden gündelik listenin biraz dışında tutarak protokole alıyor bilmiyorum. Belki de temel ihtiyaç ürünleri dışında, hazla ilgili bir ilave yaparak sadece hizmet eden bir anne değil özel hayatı da olan bir birey olduğunu hatırlatmak istiyor. İşyerinde daha da sıkışık bir günümdeysem siparişini iyice belirgin hale getiriyor: "Gelirken soğan al." Sadece soğan! Böylelikle soğan, tek ve mutlak bir ihtiyaç olarak yoğurdun, yumurtanın, sütün çok üstünde ağır bir emre dönüşüyor. Annem, kendi dünyası dışında ne dönerse dönsün, kendi arzu nesnesini (soğan), savaşlardan, kitle hareketlerinden, küresel ısınmadan, Ortadoğu cehenneminden daha önemli bir olay gibi rahatça ortaya atabiliyor. Hayatta yaşadığım ikilemlerin anneme bakan tarafı sabit olduğundan karışık olan benim hayatım diyebiliriz:

Ağrıyan dişler ve SOĞAN
Vergiler ve SOĞAN
Sevgilimle kavga ve SOĞAN
Borçlar ve SOĞAN
Lan batıyorum galiba ve SOĞAN
Dergiye yazı yetiştirmem lazım AMA SOĞAN?

SOĞAN

Yılda iki defa annem bana geliyor. Denizli'den İstanbul'a. On beş gün kadar kalıyor. Bütün bu süre boyunca, evi benim hayatım boyunca beceremeyeceğim kadar derleyip toparlayacağına olan inancı, Büyük İskender'in sonu ölüme varan fetih coşkusuyla eşdeğer. Buna ben de inanıyorum. Kendi ölçülerime göre temiz sandığım evin

Neden bunu yapıyorsun anne? Seninle aramızda yıllar sonra araştırıldığında okuyanlar için ilgi çekici olabilecek bir öykü neden gelişiyor? Charloette Sallambier'in oğlu Balzac'ı daha doğar doğmaz evden postaladığı o acımasız ilişkiyi düşün; Hüsnüye Hanım'ın intihar denemeleriyle oğlu Sabahattin Ali'yi (yazarlığa çok yakışır bir biçimde) asosyallığe mahkum ettiği o trajik ilişkiyi... Yahya Kemal'in annesi Nakiye Hanım'ı erken yaşta kaybetmesiyle yoğurduğu acı dolu şiirlerini... Schopenhauer'ın annesi Johanna Schopenhauer ile yaşadığı sonu gelmez şöhret çatışmalarını... Dev şair Baudelaire'in annesi Caroline ile yaşadığı sevgi-nefret ilişkisi yüzünden, Oidipus kompleksinin dipsiz kuyularında bütün kadınları boğmaya çalışmasını düşün. Biz soğanla mı geçeceğiz edebiyat tarihine? Elif Budacı'nın, oğlu Fırat Budacı'dan ısrarla istediği soğan bizi bu ağır listede nereye yerleştirecek? Soğanın ağlatan bir sebze olması tüm edebiyat tarihinin en kalitesiz ironisi olacaksa ben bu işte yokum.

Aslında öfkelenmem yersiz. Biz evlatlar, aşırı meşgul sanıp çok önemli gördüğümüz hayatlarımızda, başarısızlığı daha basit görüne yükleyerek şanımdan ödün vermemeye çalışıyoruz. En kötüsü de küçümsediğimiz annelerimize şanlı hayatımızı göstererek onların gözünde yücelmeye çalışıyoruz. Tam bir paradoks! Bütün bu boktan karmaşaya karşın annem soğandan bir türlü ödün vermiyor. İştten geliyorum. Yemek yiyorum. Soğan yemeğin içinde erimiş. Demek arzu nesnesi filan değilmiş. Yemekten sonra televizyonda "Mucize Doktor"u seyrediyoruz. Benim yoğun ve önemli işim de soğan da önemsiz artık. Mucize Doktor, salonun tam ortasında gerçekten bir mucize varmış gibi bizi etkisi altına alıyor. Oysa mucize kadar kalitesiz bir varsayım yoktur şu hayatta. Akılsızın

ekmeğidir mucize. Bütün bu bilgiliğime rağmen dizinin bir sahnesinde gözüm doluyor. Akılsız! Annem de ben de akılsız. Dizi izleyip mucize bekliyoruz. Annem, duygusal sahnenin ağırlığından kurtulmak için olacak bir anda yarın gelirken almam gerekenleri sıralıyor: "Yarın gelirken patlıcan, domates, yeşil biber, yarım kilo da kıyma al, soğan var alma..." Güzel cümle, kafiyesi bile var. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum. "Karnıyarık" diyor. Çok iyi! Yanlış hatırlamıyorsam, Yusuf Atılgan'ın "Aylak Adam"ında geçiyordu karnıyarık. Karnıyarık üzerinden orta sınıf hayata laf sokuyordu büyük yazar. Akıldmın, "Eve geldiğimde daha beni kapıda sarıp sarmalayan

karnıyarığın kokusunu içime çekerek, o nefis kıymalı karışımı büyük bir ustalıkla patlıcanın kabuğundan sıyracağım anı hayal ederken, yanında çok iyi pişmesine rağmen direngenliğini korumayı başarmış pirinç pilavının heyecanıla masaya doğru seyirtirdim," gibi bir cümle kuruyorum. Annemle edebi ilişkimiz hızla gelişiyor. Kutlamak için gidip dolaptan bir bira alıyorum. "Şaşırdın sen! Bu saatte ne içkisi bu?" diyor annem, "Nolcak ya bira bu," diye karşılık verip şişeyi sehpaye koyar koymaz şu hayattaki asıl meselesine geri dönüyor:

"Altına bi şey koy onun, avlak avlak iz edip durma her yeri, sen ne pis çocuksun ya, pis!" Çok iyi anne, ilişkimizin edebi bir kimliğe bürünmesi için işte aynen böyle davranmalısın. Çok iyi gidiyoruz. İntiharlar, Oidipus kompleksleri filan bize çok uzak ama edebiyat tarihinde bizim ilişkimize benzeyen bir örnek bile var: 1901'de Polonyalı asıllı bir kadın olan Angelika Kostrowicka, oğlu Fransız şair Apollinaire'e gönderdiği bir mektupta, pahalı ayakkabılar almaması, paralarını kendisinden daha kurnaz olan yankesicilere kaptırmaması, zarfa yapıştıracağı pulu iyice yalaması, şarabı-birayı-sütü masada içmesi, yatak çarşaflarını değiştirmesi, aptal mektuplar yazmamasını tembihliyor. Oldu bu iş anne. Kapat Mucize'yi. Yerimizi alıyoruz.

ÖZER AYDOĞAN

TİM ÜYESİ ÇİFTİN MACERALARI.

gizcengiz@icloud.com

DENİZ ENSARİ 2019

Haftalık Mizah Dergisi | 15 Ocak 2019 | Sayı: 646

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

TERAPİSTİN YAZDIĞI TELMAŞA ADAM İSİMLİ KİTABI İLE YÜZLEŞEN ORTAM DAĞILMIŞTIR. AYAN BEYAN BÜTÜN TELMAŞALIKLARI GÖZLER ÖNÜNE SERİLİNCE MÜTHİŞ Bİ BOŞVERMİŞLİK, DEPRESYONA GİRMEYE NAMZET BÜNYEYE GEYSU HEMEN EL ATAR. SEMTTEKİ YOGA KURSUNA YAZDIRIR ELEMANI

AVARE BÜNYE
GEYSU İŞE GİDİNCE
YİNE UYKUNUN
PENCESİNE
DÜŞMÜŞTÜR

PIRILIRILIRILIRI-

EMPATİSİZLİĞİ, SEVGİSİZLİĞİ İLE SEBEP
OLDUĞU KIRIMLA YÜZLEŞİR; VE VİCDAN
AZAPLARI VE PIŞMANLIKLAR DÖNGÜSÜ...

TAAM GEYSU
HAZIRLANIYOM

TAKTIĞI ELEKTRONİK
KELEPÇE 'NABİZ
SAATİ'NİN
UYGULAMASI
GEYSU'NUN
TELEFONUNDA
OLDUĞUNDAN
ANINDA
İSTİHBARAT
SAĞLA-
MAKTA.
KAÇACAK
YERİ YOK

VAKTİYLE YOGA MEDITASYONLA
GEÇTİĞİ TİŞAĞLAR UÇUŞUYOR
KAFADA, ZİHNİN HER
EDİMİ BAŞLAMADAN
BLOKE ETMEK İÇİN
KİÇİNİ YIRTİYOR

DAHA DÜN KAYIT
YAPTIRIRKEN GAYET
SICAK DAVRANAN KIZ
BUGÜN NEDEN BOYLE
SOĞUK VE RUHSUZ?
KARTTAN ÇEKİM
YAPANA KADAR MIYDI
HER ŞEY? KILLANDIR-
MAYIN LA ADAMI
DAHA İLK SEANSTA!

GALİTE
MATI
KAPTİK MI
ACABA?

BOŞ SORULARA CEVAP BULAMAZSIN, EVVAHLARDAN KEŞKELERDEN SIYIRILIP SAKİNCE ÖNÜNE BAKMALISIN

HADI SIRA SENARYO KURSUNDA